

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 6. vinotoka 1893

List 40.

Sv. Rešnje Telo — in lurški čudeži.

Pod tem napisom izverstni listič „Ss. Eucharistia“ poroča o novih čudežih, ki so se pred kratkim godili v Lurdu, posebno po milosti Jezusa Kristusa v presv. R. Telesu.

Od dne 20.—26. avgusta došlo je v Lurd okoli 25.000 romarjev, med njimi 12000 bolnikov. Bolniki so imeli svoj vlak. Da so v Lurdu za bolne reveže lažje vse potrebno priiskovali, se je sestavil poseben odbor, ki je štel do 400 delujočih udov. Mladenci, možje iz gosposkih hiš so prišli bolnikom pomagat, da so jih spravili na vozove in odpeljali proti jami. Ko je bila slovesna procesija, je ta ogromna množica bolnikov delala „špalir.“ Niso to bili — vojaki. Eni so žalostno stali, drugi sedeli, tretji se na palice opirali, četrti bežali na postelje. O kako res se spolnujejo besede: „Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis, ego reficiam vos.“ „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obloženi, jaz vas bom poterdil.“

Pri jami je bila posebna komisija zdravnikov. Vsak zdravnik, če je le hotel, je lahko pomagal. Ti učeni možje so bolnika preiskovali. Kedor se ni dal tej komisiji pregledati, če je tudi v Lurdu ozdravel, se to ozdravljenje njegovo ni med čudeže prištevalo.

Pri zadnji procesiji konec avgusta zgodilo se je 28 čudežev.

V navadi so zdaj v Lurdu vsako leto slovesni sprevodi z najsv. Zakramentom.

Bilo je leta 1888. Ogromno božjepotnikov je prišlo skupaj. Ljudstvo je molilo in prosilo. Pa vse zastonj. Nihče ni bil ozdravljen. Eden redovnikov presv. R. Telesa nasvetuje, da bi napravili procesijo z Najsv. Zakramentom. Storili

se tako. V tistem hipu, ko so nesli monštranco mimo bolnikov, so nekateri ozdraveli. Učili so tudi hrome in bolne, da naj kličejo na pomoč z ravno takimi besedami, s kakoršnjimi so nekdanj bolniki Jezusa prosili pomoči.

Od tedaj so taki sprevodi v navadi. Letošnje polletje sicer ni bilo veliko ozdravljenih, pri procesiji avgusta mesca naenkrat 28. Vodil je slovesnost msgr. Rabula Rahmani, nadškof v Bagdadu. Bolni so klicali: „Hosana, Sinu Davidovemu! Gospod, ozdravi nas! Gospod, če hočeš, nas moreš ozdraviti.“ Pri jami bil je „Te Deum,“ potem blagoslov. Ravno med blagoslovom se vzdigne več bolnikov, zdravih, veselih. Vse ljudstvo je stermelo. Ozdravljeni se pridružijo drugim vernikom, da gredé v procesiji, časte Jezusa in Marijo. O, to veselje! O vi neverniki, kako terdi ste vendar, neobrezani, ko nočete resnice pripoznati. Sv. Duh! razsvetli jih, da pridejo do luči.

Vsi ozdravljeni so hodili že prej veliko let k zdravnikom. Ko so vsi zdravniki nad njimi obupali, so prišli v Lurd. Eden je bil že od leta 1889 čisto hrom. Hodil je po toplicah, tudi z lurško vodo se je umival, pri blagoslovu z Najsvetejšim je zdravje zadobil, tako da je mogel za Bogom dalje iti. Paskal Powier, doma iz Pariza. Nekemu drugemu se je herbtenica sušila; zopet neki Viktor Orkamburg je bil tako potert, da ni mogel niti bergelj rabiti.

Zakaj pa niso bili vsi ozdravljeni, in le samo njih 28? Gotovo vé previdnost božja, da je za druge bolj prav, da v bolezni ostanejo. Morda si bodo ravno s terpljenjem nebesa zaslužili. — Ali že ti čudeži razodevajo veliko moč sv. R. Telesa. Zgodili so se na znanem

kraju, na imenitni božji poti, očitno, pred velikimi množinami ljudstva, zgodili se ravno o procesiji z Najsvetejšim, vse to gotovo zato, da bi ljudje lahko spoznali in terdno verovali, da je Jezus Kristus pričujoč v sv. R. Telesu.

J. M.

Jedro papeževe okrožnice o sv. rožnem vencu za mesec oktober.

(Konec.)

Zdaj tedaj je vsem jasno, kar smo v začetku rekli: kako močan in rodoviten je namreč marijanski rožni venec, in koliko premore za ozdravljenje dandanašnjih hujáv, za odvracanje najhujših rán v državi. Te moči, kar je lahko spoznavati, se bodo zlasti in obilniše vdeleževali tisti, kateri se zedinjajo v bratovščino sv. rožnega venca, ter so med seboj s priserčno bratovsko zvezo sklenjeni in ob enem službi presvete Marije Device pred drugimi posvečeni. Zakaj te bratovščine, vstanovljene pod oblastjo rimskih papežev in od njih obdarovane s predpravicami in odpustiki, se vodijo po posebnih pravilih in od lastnih predstojnikov, imajo o določenih časih shode in previdene so z najboljšimi pomočki, da obrodijo cvet svetosti in koristijo tudi človeškemu družbinstvu. To so kakor vojenstva in kardela, ktera bijejo bóje Kristusove s pomočjo njegovih naj svetejših skrivnosti pod brambo in vodstvom Kraljice nebeške. In kako prijetni da so Mariji njih obhodi, pobožnosti in slovesnosti, se je o vsakem času jasno pokazalo, naj častitljivše pa pri Lepantu. — Primérno je tedaj, da ne le učenci sv. očeta Dominika, akoravno so ti po svojem stanu k temu poklicani, temuč razun teh vsi dušni pastirji z veliko gorečnostjo delajo na ta namen, da se take bratovščine povzdigajo in vodijo, posebno po tistih cerkvah, pri katerih se one že od prej nahajajo. Je pa tudi naj serčniša Naša želja, da tisti, ki ali kot misijonarji Kristusov nauk divjim narodom oznanujejo, ali ga pri olikanih vterjajo, ravno tako goreče delajo v ta namen. — Ne dvomimo, da po tem opominjevanji bode veliko Kristusovih vernikov pripravljenih, ne le k tej bratovščini pristopiti, temveč pridobiti si tudi one notranje dobrote, ktere smo pojasnili, tiste namreč, v katerih se nahaja tako rekoč podlaga in bistvo rožnega venca. Iz zgleda bratovskih družbenikov pa se bode večé čislanje in češčenje za rožni venec samo razširilo tudi na druge vernike. To je Naša naj bolj serčna želja, ker tako spodbujeni si bodo skerbniše prizadevali, da se bodo onih zvelečavnih dobrót v obilniši méri vdeleževali.

Tako tedaj Nam to upanje sveti; temu upanju se damo voditi in tolažiti sredi med velikimi bridkostmi v občinstvu. In da se to upanje spolni, storila bode Marija, začetnica in učenica sama rožnega venca, Mati Božja in Mati nas ljudi, h kateri torej kličemo. Mi pa se nadjamo, Bratje, da po prizadevanji Vas vsih bodo Naši nauki in želje teknile v blagor družin, k miru narodov in k vsemu dobremu.

Med tem pa kot poročstvo božjih darov in v znamenje Naše blagovoljnosti podelimo v Gospodu vsakemu izmed Vas, Vašemu duhovstvu in ljudstvu apostoljski blagoslov.

Dano v Rimu pri sv. Petru 8. septembra 1893, v 16. letu Svojega Papeštva.

Papež Leon XIII.

Opatija trapiška Marija-Zvezda v Bosni.

IV.

V nočéh, k nedeljam in praznikom II. verste vstajajo redovni sinovi sv. očeta Bernarda — trapisti, o polnoči in idejo v cerkev, k sv. premišljevanju, cerkveno-redovnim molitvam in vernim pobožnostim; v nočéh, k največjim praznikom pa prečujejo skorom vso noč v bogoslužju. Ipak o takovih nočno-čujnih časih se jim nadomestijo razporedjeni drugi oddelki časa za najpotrebniši počitek.

V času, ko največje število človeštva na zemlji sladko spé, počiva, ali se raznoverstno razveseljuje, v tem času ti menihi čujejo v zatajejanju samih sebe, v sv. premišljevanjih, molitvah in vernih pobožnostih; čujejo v hiši Božji pred Gospodom Bogom, Jezusom Kristusom, pred Njegovo deviško Materjo Marijo. Molijo, slavijo, zahvaljujejo trojedinega Boga, uadomestujejo veleličastvu Božjemu za obilne razžaljenja, nečasti, oskrunjevanja in nehvaležnosti grešnega človeštva; častijo in prosijo neomadežno Devico, — Božjo Mater in nebes Kraljico za vse rimo-katoliške kristijane, za mnoge še posebej, pa tudi za ves človeški rod!

Dragi verni Slovenci, častiti čitatelji mile in ljube „Zgodnje Danice!“ Dosedaj sem vam nekoliko razkazal v samostanu in v cerkvi č. vr. menihov trapistov v Marija-Zvezdi; prosim, sledite me dobrovoljno v duhu še po raznih njihovih delavnicah — rokodelnicah in tvornicah; tudi v hleve bomo pogledali, potem pa v verlo izgojišnico in šole sirotnih dečkov, tudi njihov mirodvor bomo obiskali in še kaj opazili.

V samostanu je velika krojačnica, v koji redovni bratje primerno razredjeni izdelujejo razne obleke in tkaninske oprave za domače potrebe,

pa tudi za vnanje. Obširna je čevljarnica, v koji se prav krepko izdeluje močna raznoverstna obutev za noge.

V že omenjenih kuhinjah in pekarni redovni bratje prav pridno pripravljajo ljubi kruh in jedila. Pod dvoriščnim oddelkom samostana in v prizemeljskih prostorih je znamenita sirarnica, sirodelnica; tu se nahaja mleko v čistih in lepih raznoverstnih posodah, po raznih oddelkih in stopnjah se obravnava do tečnega, okusnega, osobito imenitnega trapiškega sira. Zgoraj v prizemeljskih prostorih pa jako snažni redovni bratje zgotovljene hlebe sira prav čistostno in vkusno zavijajo in vlagajo v razne zabojčke in kutije — „škatlje.“ Mnogo sem vidil in okusil raznoverstnega sira po svetu, ali nikjer tako okusnega, lahko prebavljivega in krepilno-hranilnega, kakor je tu trapiški; zato se pa tako po njem sega, da še polovico naročnikov povse ne morejo zadovoljiti. V predilnici predejo bratje volno, laneno in konopljeno predivo motajo, izbirajo in čistijo volno in predivo. Ono stran dvorišča, jugovzhodnje, vzhodnje, severovzhodnje in severno so: prvo tvornica piva, tu pripravljajo bratje ječmen in hmelj, iz kojih se napravi prav dobro pivo; zraven v drugem oddelku je velika perilnica, v koji perejo redovniki za 260 oseb perila.

Blizo pivovarne je sodarnica, v koji se popravljajo in na novo izdelujejo raznoverstni sodi, sodčki in drugo leseno posodje.

Na kraju pivovarne je tvornica sukna in druge tkanine; tu se tke s stroji, pa tudi osebno z rokami in nogami; dela se, od proste do najfinije, raznoverstna, jako močna in lepa čisto volnena tkanina, platno in razne pavolne, lanene in konopne tkanine.

Izverstno vredjena je kovačnica, kjer se umno podkovavajo konji in se izdelujejo vsakoverstni, tudi jako umetnostni kovaški izdelki. Poleg kovačnice je prostorna kolarnica, v koji popravljajo in na novo izdelavajo se mnogoteri vozovi. Po redu od kovačnice dalje ste ključarniška in kleparska delavnica. V strugarski in rezbarski delavnici izdelujejo se raznoverstni, tudi osobito umetniški, derveni izdelki. Mizarske delavnice so tri, za proste, srednje in umetne mizarske izdelke.

Začno se obširna poslopja hlevov in štala; prvo je konjska štala, potem dve štali s stebri v tri ladije razdeljene, v vsaki štali so razporedjena v dve dolgi versti goveda: krave, voli, junci, telice in teleta; v srednji ladiji se na obe strani polaga hrana živini, na stranéh ob stenah je hodišče, tako se pred živino in zadi okolo

hoditi, nositi in voziti zamore. Ti hlevi so visoki, zračni, okna velika in stekla v njih čista, stene in oboki lepo pobeljeni; gnojnica se berzo od-taka v umetno napravljene prekope in se steka v podzemeljsko velikansko jamo, iz koje je vlačilec, „pumpa,“ s koje izvlačijo gnojnico v sode in jo vozijo na umetno napravljena gnojišča in za to potrebna zemljišča. Živina je osobito lepa, dobro rejena in skerbno čiščena. Pri hlevih je lep oddelek, v katerem se za govedo pripravljajo raznoverstna mešovita hrana, rezanica z drobno sekano peso, repo itd. Jeden bratov menihov je nadhlevar, ki ima več hlevnih pomočnikov, bratov redovnikov, ki izverstno gojijo goveda in vsa hlevna dela opravljajo.

Med govejimi hlevi so štale za ščetinjake, v teh so mnogoverstne pasme prašičev; pri sredinji je prostorna kuhinja za to žival z velikimi kotli, v kojih se kuha prašičja piča; pa tudi tu je vse snažno, skerbno se čisti, korita se umivajo. Tudi ti hlevi so obširni, visoko obokani, zračni, v njih so v dve versti oddelki za razne starosti in plemena svinj.

Nad štalami so ogromni prostori za vsakoverstno suho govejo klajo, pičo, kermo, brano in v te prostore nad hlevom zamore se z najbolj obloženim vozom dopeljati in v sredinji voziti kermo na odločena mesta. Poleg štal je dolgo poslopje; spredaj razversteni stebri nosijo krov, to je: velikanska šupa, kolarnica, v koji so lepo razpostavljeni mnogoteri vozovi in vozički. Koncu kolarnice stoji obširno poslopje, jeden del je umetna sušilnica za slive, češplje in drugo sadje, tu se posebno dobro in vgodno sušijo olupljena in umetno na kolačke izrezana jabelka, pa tako, ko se skuhajo ti jabelčni kolački, so kakor pristna jabelka, samo boljšega okusa.

Drugi del tega poslopja v prvem nadstropju so stanovanja za „civilne“ rokodelce, sluge in težake delavce; spodaj pa shramba za obdelano lesovje. Blizo omenjenega poslopja so velikanska vrata za vozove vozeče iz obzidja samostanskega, poleg vrat je enonadstropna hiša stražarnica in vratarnica, v njej biva brat vratar in stražar. Večerno stran samostana je mnogoobsežni, kuhinjsko-zeliščni in sočivni, pa tudi cvetlični vert. Drugi jednako veliki vert je pa za gospodarskimi poslopi. Izven samostanskega obzidja pri bistri reki Verbas-u je umetni mlin, zraven pa več verst žage. „Vse gonite dve orjaški kolesi z močjo reke. Žage parajo vsakoverstne plohe, deske in letve. V vseh omenjenih delavnicah, tvornicah, štalah, v mlinu in na žagi delajo redovni bratje, imajo pa tu in tam tudi „civilne“ rokodelce; povsod se učijo rokodelstva, umnega

živinorejstva, poljedelstva dečki sirotinski, kateri bili so izgojevani in šolani v sirotnih dečkov vstavu Marija-Zvezde. To so taki dečki, koji niso sposobni ali nimajo volje in veselja do nadaljnih večjih šol in študij.

Po vseh delavnicah, tvornicah in štalah so pri vratih ali na drugem primernem mestu posodice z blagoslovljeno vodo, milo podobo Marije Device, in z britkomartro, pred temi podobami so v posodicalah sveže cvetlice; z verskimi pomislili, zdihlji in tihimi molitvami opravljajo ti menihi vsa časna, telesno-ročna dela, in tako vadijo tudi učečo se mladino prave pobožnosti, delavnosti in pridnosti.

(Dalje nasl.)

Cerkveno leto, ali letni sveti časi in dnevi.

Spisal Ivan Komljanec.

Četerto poglavje.

(Dalje.)

Binkoštna doba.

§. 31. Praznik sv. apostolov Petra in Pavla.

V dan 29. junija vsacega leta obhaja cerkev god ss. Petra in Pavla, pervakov apostolov. Ta god se je kot odličen praznik slovesno obhajal že v polovici 4. stoletja. To je znano iz cerkvenih govorov, ki so jih imeli na ta dan Gregorij Nacijanški, Gregorij iz Nise, Maksim v Turinu, Ambrož, Leon I. idr. Če so kerščanske občine že v najstarejših časih praznično slavile spomin prvih mučencev, Ignacija, Polikarpa, idr., morale so še v višji časti imeti pervaka apostolov, ki sta po dovršenem svojem sijajnem delovanju terpela slavno smert mučeniško.

Sv. Peter, prvi lastnik cerkvenega pervaštva, najvišjega mučeništva, duhovništva in pastirstva; sv. Pavel, prvi blagovestnik in oznanovatelj sv. evangelija med pogani; obeh apostolov-pervakov sklavito-terdna vera, in ognjena ljubezen do Boga in do bližnjega: to vtiskuje prazniku sv. apostolov vzvišen pomen, ter ga stavi v versto najvišjih cerkvenih praznikov.

Obreda posebnega ta praznik nima, razun da se obhaja z osmino. V sv. Petra cerkvi v Rimu, v središču kerščanstva, praznoval se je ta praznik jako slovesno do l. 1870. Kupla se je razsvetlila, in papež je podelil očitno blagoslov urbis et orbis.

§. 32. Vnebovzetje Marijino, ali Veliki Šmaren.

Sv. pismo nam sicer ničesar ne poveduje o smerti preblazene Matere Marije, ki se ima po njenem prerokovanju vedno poveljevat v cerkvi. Vendar se spomin smerti in vnebovzetja Marijinega že od 6. stoletja obhaja v dan 15. avgusta. Nicefor pripoveduje, da je bil to ukazal cesar Mavricij (582—602). Kedaj ravno se je to praznovanje pričelo, ni natančno znano. Iz starega, po Florentinu izdanega martirologija iztočne cerkve se razvida, da so prvotno spomin smerti in spomin vnebovzetja Marijinega posebej praznovali, in sicer smert 18. januarja, vnebovzetje 15. avgusta. V 6. stoletju so

ta dvojni god združili v jeden praznik. Iz tega sledi, da je moral biti ta praznik že davno prej v navadi. Zakramentarij papeža Gelazija († 496) ga že izrečno navaja. Kot glavni praznik se je obhajal v 6. stoletju že tudi po Francoskem in Nemškem. Izverševaje sklepe cerkvenih zborov Mogunškega in Ahenskega z leta 813 in 818, zapovedal je kralj Ljudovik Pobožni, da se ima ta praznik slovesno obhajati po vsem francoskem kraljestvu. Z velikim sijajem so praznovali ta god na Angleškem že v 9. stoletju, po prizadevanji kralja Alfreda.

Ljudovik XIII., kralj francoski, si je bil l. 1638 izvolil god Marijinega vnebovzetja, da izroči nebeški Kraljici v posebno varstvo sebe in svoje kraljestvo; vsled tega se je bilo to praznovanje zelo povzdignilo.

Ker je Marija v tesni zvezi z delom našega odrešenja, skerbelo se je v sv. cerkvi od nekdanj za dostojno njeno zunanje čiščenje. Vsak imenitnejši dogodek iz njenega življenja so porabili v praznično obhajanje. O smerti in vnebovzetju Marijinem, ki je podlaga prazniku Marijinega vnebovzetja, imamo naslednje poročilo zgodopisca Niceforja (14. stol.).

Juvenala, škofa Jeruzalemskega (5. stol.), ki je bil z drugimi palestinskimi škofi vred pričujoč pri cerkvenem zboru Kalcedonskem (451), vprašal je rimski cesar Marcijan, ali truplo Marijino še počiva v njenem prvotnem grobu v Palestini. Želel je namreč truplo Marijino sprejeti v novo cerkev, katero je bila dala žena njegova Pulherija v Konstantinopolu (Carigradu) sozidati Mariji v čast. Juvenal mu je odgovoril, da sv. pismo sicer ničesar ne pové o smerti Marijini; po nekem silno starem in povse zanesljivem izročilu pa so se bili zbrali apostoli iz raznih dežel, kjer so oznanjevali sv. evangelij, o bližajoči se smerti Marijini v Jeruzalemu. Tudi Jezus je bil zraven prišel, ter dušo Marijino k sebi vzel. Truplo njeno pa je bilo med petjem angelov in apostolov pokopano v Getzemanu. Ko so tretji dan grob zopet odperli, niso našli več trupla, ampak le pertove, ki so razširjali jako prijetno vonjavo. Apostoli so grob zopet zaperli, in čudeč se mislili, da je Bog truplo Marijino pred splošnim vstajenjem poveljal z neumerljivostjo, ter ga po angelih dal prenesti v nebesa. — Marcijan je na to zahteval, naj mu pošljejo grob Marijin v Konstantinopol. To se je zgodilo, ter je bil grob shranjen v imenovani cerkvi. — Ravno tako izročilo nam poroča Gregorij Turonski († 595). Gerški cerkveni očetje sedmega in osmega stoletja, Andrej Kreški, German, patrijarh v Konstantinopolu, Janez Damascan, ponavljajo, da je presveta Devica Marija sicer umerla, in bila pokopana; tretji dan pa da je bila obujena v življenje, ter z dušo in s telesom vzeta v nebesa. — Ravno to so učili stari, poznejši in novi učeniki; nam pa je zadosti, da vemo, kako sv. cerkev preslavlja prečastitljivo Marijino vnebovzetje s slavnim praznikom, z rožnim vencem. itd.

Gledé obreda je opomniti, da je predan Marijinega vnebovzetja vigilija z zapovedanim postom, in da se praznik obhaja z osmino. Ta postni dan omenja že papež Nikolaj I. (858) v svojem pismu do Bulgarov, pristavlja, da je bil ta post v Rimski cerkvi že od starodavnosti v navadi.

(Dalje nasl.)

Patrijotizem tako imenovanih liberalcev.

Časnik „Katholische Blätter“ je prinesel naslednje naznanilo, ki kaže, kako prostomišljaki tolmačijo zapoved našega Zveličarja: „Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je Božjega.“ V X. se je obhajal rojstni dan deželnega vladarja. Na vse zgodaj zjutraj so gromeli topovi in so prebivalcem naznanovali veselo poročilo tega dneva. Potem je vesela godba oni kraj prekoračila in slednjič so se zbrale vrtnice s srenjskimi očeti k službi božji v cerkvi. Do tod vse prav in pošteno, čisto primérno besedi: Dajte cesarju, kar je cesarjevega; ali zdaj pa je začela omahovati zapoved sv. pisma. V svojem patrijotizmu so pozabili možje drugo polovico zapovedi, pozabili, da so katoličani, da morajo tudi Bogu dati, kar je Božjega. Opoldan nato so se usedli k pogostovanju in so jedli in pili, pri čemur pa le en edini ni bil pričujoč, dasiravno je bil povabljen, namreč ondodni katoliški župnik, in to edino iz tega vzroka, ker je bil petek in so mesne jedi jedli. Kaj pomagajo vsa počesčevanja pred svetnimi gospodstvi, ako z njimi niso zedinjena tudi počesčevanja pred naj višim Gospodstvom, na katero je vendar poslednjič postavljeno in vterjeno kraljestvo z Božje milosti!

(„St. Rupertus Bl.“).

Ogled po Slovenskem in dopisi

Ljubljana. (Novi bogoslovci.) Po družih šolah so se z začetkom oktobra pričele tudi bogoslovske, in sicer v lepo olikanem, tudi razširjenem zalem poslopji, ktero ni še sicer popolnoma dovršeno; vendar že kaže s svojim stranskim prizidjem in z izredno zalim verhuncem, da bode močno povzdigalo lepoto tega poslopja. V soboto 30. sept. so bile oglaševanja pri vodstvu in zadevnih gg. profesorjih. — V 1. letnik so dozda sprejeti naslednji gg.: Jan. Baloh, iz Spod. Šiške; Jan. Capuder, iz Moravč; Anton Drab, z Dračic; Jož. Epih. iz Sred. vasí pri Koč.; Ant. Golf, iz Star. terga pri Ložu; Vojteh Hybášek, iz Ružene; Al. Janovsky iz Malšeč-a pri Taboru; Ant. Jarc, iz Novega mesta; Anton Jerič, iz Št. Vida pri Zatičini; Jan. Klemen. z Brezovca pri Ljubljani; Evgenij Lampe, iz Metlike; Jan. Medič, iz Šiške; Jan. Mlakar, iz Železnikov; Fr. Neubauer, iz Mirne; Val. Oblak, iz Mavčič; Fr. Oranič, s Križev pri Terž.; Jak. Ramovš, iz Smlednika; Jož. Reisner, iz Ljubljane; Fr. Rozman, iz Kostanjevice; Jan. Sever, iz Škofje Loke; Jan. Smukavec, iz Boh. Bistrice; Andr. Širaj, z Blok; Fr. Šima, iz Radomlic na Češkem; Hubert Zaveršnik, iz Kranja; Leonhard Zupan, iz Kroke; Jan. Žavbi, iz Blagovice.

Rožnovenško nedeljo so bili gg. novinci tudi že pri veliki slovesni sv. maši. Naslednje dni je bil začetek s kratkimi duhovnimi vajami. Kakor kaže zaznamek novih bogoslovcev, so iz raznih krajev, po naj večem iz domače dežele, pa tudi nekteri iz daljnih Čehov, kakor tudi nekteri že prešnja leta, ki se pohvalno obnašajo v duhovskem pastirstvu.

Vsaka soseska, vsaka vas ali mesto, in zlasti vsaka družina si šteje v čast, ako ima kacega bogoslovca izmed svojih.

No, naša vás bo zdaj tudi imela bogoslovca,

to je lepo! Kaj je tega, ko sva bila tovarša, sva še vkupaj pasla itd., in lejte! že bo v malo letih pri altarji! Tako in podobno se sliši s ponosnostjo govoriti zdaj, ko je lepo število šolskih mladenčev na novo pristopilo v bogoslovje in so se tudi desetošolci k naukom zbrali v semenišče. Res je, iz vsih stanov derži pot v nebesa, ako se živi in hodi po poti sv. vere; vendar v očeh vsega naroda sploh je naj častitljivše, ako se mlad junak popolnoma Bogu posveti, posveti časnemu, pa še bolj večnemu blagru zase in za svojega bližnjega. Zato se tudi nobene slovesnosti tako ne veselé v kaki duhovniji, kakor če mlad domačin po dovršenem bogoslovju obhaja prvi pot visoko daritev sv. maše. Staro in mlado — vse veselo hiti na novo mašo in nobenemu ni odveč, ako bi — po pregovoru — imel tudi ene podplate stergati, da le na novo mašo pride. Sej znano je, da z dežele v deželo večkrat potovajo, zlasti sorodniki, na novo mašo kacega svojca.

Zveličani in sloveči župnik z Arz-a je v neki pridigi o visoki častitljivosti duhovskega stanú med drugimi rekel: „Ako bi mašnik dobro razumel ali videl, kaj da je, bi od radosti in veselja umerl.“ Se vé, da dandanes je veliko pohujšanih, zlasti med mladimi, zato se tudi veliko greši zoper spoštovanje duhovskega stanú, s čimur si pa ravno grešivci sami sebi bridke šibe namakajo!

Z Notranjskega. (Sad evharističnega shoda v Jeruzalemu.) Na njem je pristopilo 350 udov k družbi „Ss. Eucharistia.“ Krasen je ta duhovski zbor, ki šteje sedaj po širnem svetu 26.000 članov. Udje v Avstriji in v Nemčiji plačujejo 1 gld. za list „Ss. Eucharistia.“ Verhu tega opravijo na leto eno sv. mašo, — torej skupno 26.000 sv. maš v namene bratovske, posebno za ranjce ude. Vsak duhoven se zaveže, da bo na teden molil (meditiral) eno uro pred sv. R. Telesom. V dokaz, da je dolžnost svojo storil, mora koncem mesca poslati vodju bratovščine „libellum.“ Kedor želi pristopiti, naj piše: Carl Crassa, kapelan, Dunaj VIII. Alt. Lerchenfeld 3.

Terst (Razstava cerkvenih opráv.) Od 1. oktobra skoz celo osmino so v kapeli sv. Križa v cerkvi sv. Jakoba bile razstavljene oprave za ubožne cerkve, ktere je oskerbela pobožna družba vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa. Če tudi bratovščina ima majhno število udov (v Terstu okoli 300 in po škofiji 264, skup 564); vendar veliko dobrega stori. Od 1. 1877 do grud. 1892 n. pr. je bilo dohodkov 6120 gld. in troškov 6470 gld., tedaj primanjkleja 349 gld. Ker je malo družbenikov, pa ti toliko obilniše darujejo. Bog daj srečo!

Iz Bosne. (Konec) Žal mi je za one katoliške Slovence, ki niso še preslabi katoliki, ipak nekako mižurkajo na razkolniško ali tako imenovano pravoslavno cerkev v Terstu. (Zdi se nam, da vaba je večkrat le bolj radovednost in nevednost, pa tudi včasí zapeljevanje od sovražnikov sv. katoliške vere. Vr.) Za marsiktere mladoliberalne Slovence same ni mnogo, ako odpadejo, ne delajo ne tu in ne tam nič prida. (S to mislijo, ki se večkrat ponavlja, se ne moremo strinjati, zakaj ako bi že ne bilo škoda za nje same, je škoda za njih družine, otroke itd., ki so najberž za vselej zgubljeni in pokopani. Pri slabovernikih ali brezvercih samih pa je pomisliti, da je še vse hujše, ako popolnoma odpadejo in se za-

pišejo v razkolstvo ali krivovérstvo itd., kakor pa če so nerodovitna drevesa še pri deblu sv. Cerkve; tako se namreč ob času resnobnih misel, v kaki nesreči in zlasti o smertni uri le še utegnejo spreobrniti in sicer brez prevelicih težav še dušo rešiti; če je pa veja odsekana od drevesa, je ločena od studenca življenja in potem — gorjé! Bolje bi bilo nesrečnemu, da bi nikoli ne bil rojen na svet!... Vr.)

Tudi tukaj je nekdo, bivši še po imenu katolik, zbog ženitve s serbkinjo, prestopil v razkolno cerkev. Pozval ga je k sebi katoliški župnik, ga svaril in opominjal; toda izdalo ni nič, odgovoril je: „Ne vjerujem sada u katoličku crkvu, a onda ne budem i ne vjerujem u srbsku vjeru i crkvu.“ (To je vera zaljubljenih, ki se pred poroko nezmérno ljubijo, tri tedne po poroki pa nezmérno grizejo, ker pri meseni ljubezni ni blagoslova božjega.)

Presvitli in milostni gospod biskop poverili so se s kanonične „vizitacije“ in krizmanja v mesto Savski most pogledat, kako se tam zida nova kat cerkev; od tam so se poverili k nam in so pri nas ostali še pol dne; na obed jih je povabil kotarski predstojnik, koji ima verlo katoliško soprogo. Tudi tu se je sedaj o tej priliki mnogo ukrenilo za zidavo velepotrebne nove cerkve sv. Jožefa, ako dospejo jako potrebni milodarni pomočki.

Milostni gospod biskop so v sosednji župniji v cerkvi povedali zbranemu ljudstvu, da v prvo, ako Bog dade, zopet pridejo na cerkveno „vizitacijo,“ bodo vse otroke in odrastle izpraševali kerščanski nauk. Cerkevna biskopska „vizitacija“ je pa v tej biskopiji vsako tretje, k večjemu četrto leto.

Mi še vedno popravljamo, prenavljamo in povečavamo hišo za novo vstanovo sirotnih dečkov; toda jako in željno gledamo po pomočkih.

Br. A. M.

Iz Bosne. (Poterdilo. Napredek.) Prav lepa hvala za poslanih 100 gld., ktere sem obrnil za sv. maše in za sirote, kakor je želel dobrotnik. — Zopet Vam morem poročati o napredku našem v Sarajevu. Glavni del bogoslovnega semenišča je sozidan, in očetje jezuitje že podučujejo naše bogoslovce v tej hiši. — Sestre „od Božje ljubezni“ so morale nov samostan sozidati, ker je v starem premalo prostora za toliko otrók; na praznik zvel. Margarete Alacoque, pri nas 25. okt., bodo presvitli nadškof samostan blagoslovili. — Nadškof so ravno sedaj v svojem vertiču napravili precejšnjo sobo, da se bodo po zimi siromaki mogli hoditi gret, pa da bodo dobivali malo tople juhe. — Očetje frančiškani tudi zidajo samostan v Sarajevu; ako bo jesen prilična, bo hiša do konec novembra pod streho. — Tako se dela, kar se more. Brez križa ni nobeno delo, ali zdi se mi, da delo nima blagoslova, ako mu ni vtisnjen znak sv. Križa. Z Bogom!

Hvaležni

Dr. Anton Jeglič,
kanonik.

V Sarajevu, 3. oktobra 1893.

Predragi rojaki Slovenci.*)

Jaz tu podpisani A. Š., rojen v okraju Rudolfovem, fare topliške, in vere katoiške, stanujem se

*) Naslednji listek so prinesle „Dol. Novice“ 1. oktobra.

daj v severni Ameriki, v mestu Emporium. Pa. — Dobil sem od svoje predrage sestre listek, v katerem mi je naznanila, da se govori o meni v mojem rojstnem kraju, da sem se dal prekerstiti, in da sem stopil k drugi veri.

O, tega me sam Bog varuj! Kaj tacega se pa vendar ne smé z mano zgoditi. Jaz se še vedno katoliški kristjan imenujem, moje ime je še vedno tisto, ki sem ga pri svetem kerstu zadobil v cerkvi sv. Ane; moj patron je in bo sveti Anton Padovanski. Bog daj, da bi ga bil vreden! Ne mislite, predragi rojaki Slovenci, da smo mi, kar nas je v Ameriki, zapustili staro domovino zaradi tega, da bi k drugi veri pristopili. Kristjan katoliški sem šel od vas, taki se bodem zopet vernil v svojo staro domovino, ako mi ljubi Bog zdravje dodeli.

To je pa gotovo, ako človek svoje duhovne v mladosti posluša in si njih nauke v sercu ohrani, ne bode zapustil svoje vere. Tudi meni donijo še vedno besede, ki sem jih slišal od svojega g. duhovna v cerkvi svete Ane. Vsaj imamo dovolj prepričanja da le naša vera je prava vera. V tej veri sem se rodil, v tej veri hočem umreti. — Zapomnite si pa besede Kristusove: „Kedor sodi, bode sam sojen,“ zatorej ne sodite, da ne bode sami sojeni. —

Anton Šercelj.

Razgled po svetu.

Rim. V zadevnih krogih se govori, kakor v Solnograški list pišejo, da sv. Oče bodo v kratkem sedanjega nuncija v Portugalu, nadškofa Dominika Jakobinija, v Rim poklicali in da postane kardinal in nadškof v Bolonji. Prelat Jakobini je komaj pol-drugo leto v Lisabonu in se je ondi dostojno odlikoval. V Rimu ga bodo z veseljem pričakovali in bil je priljubljen zlasti pri ljudstvu. Akoravno je poprej kot véliki tajnik pri Propagandi imel polno dela, je vendar ostal goreč predsednik rimske družbe rimskih pomočnikov in delavcev in je bival skoro vsak večer med delavci v njihovi družbi. Znan je tudi v Bolonji, torej bode njegova volitev dober vtis napravila.

Sv. Oče so dobili dobrih sporočil iz severne Amerike od Msr. Satolli-ja in bodo v kratkem poslali očitno pisanje do apost. delegata, in sicer o razmerah katoliške Cerkve v Ameriki. Tudi španjskim škofom pošljejo skorej pismo ter jih bodo opominjali, da naj pošiljajo učencev in gojencev v novovstanovljeno semenišče v Rim. — S preslavnimi nauki, ki slovó po vsem svetu, Leon XIII. izvrstno spolnujejo svoj poklic „Luč z neba,“ kakor je bilo o Njih prerokovano. — Č. g. Brugidon-u, ki oskerbljuje stavbo nove cerkve sv. Joahima v Rimu, so sv. Oče poslali pismo, v katerem hvalijo cerkev in njegovo verlo prizadevanje. Ta cerkev bode kmalo dovršena in nadjajo se, da bode posvečena še v jubilejskem letu.

Sv. Oče bodo v kratkem obhajali 40letnico, odkar so postali kardinal; to je tudi redka in posebna dogodka. O tisti priliki bodo od sv. Očeta sprejeti poslednji romarji škofovskega jubileja.

Dunajski socijalisti in nova šola. „St. Norbertus Blatt“ popisuje peklenške mašine v okraju „Margareten,“ s kterimi so rudečkarji namerjali Dunaj po-

žigati in ljudi mesariti, in pristavlja: „Dalje se pa naše oko ozira na zaperte same. Ljudje so v moški starosti med 30. in 40. letom tedaj že gojenci nove šole in liberalne ère verskih zasramovalcev. Ali ne daje to tvarine za premišljevanje in vzroka, da naj se nazaj vernemo?“ — Žares, tvarine dosti za premišljevanje takim, katerim prostomišljaštvo ni še možganov do čistega zmešalo. Kolera ni manj resnobno svarilo. Bog nas spreoberni!

I. Bratovske zadeve.

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vinotok (oktober).

a) Glavni namen:

Cerkev v Belgiji in Holandu.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Molitveni namen tega mesca obsega dva so-sednja si naroda, ktera sta tudi naša soseda.

Belgija in Nizozemsko ste majhni deželi, ako opazujemo njuno velikost in število prebivalcev; vendar ste velike važnosti, ako se ozremo na njuno zgodovino ali mesto, ktero imate med drugimi evropskimi državami. Ravno tu dobila je cerkev še v našem stoletju veličastne zmage in vspehe. Čim večje so bile težave, ktere ste imele premagati, toliko več smemo za prihodnost upati.

Ako se slavi Tirolska kot prva dežela, ktera je sklenila sveto zvezo z Jezusovim srcem, potem je Belgija prva samostojna država, ki je popolnoma temu božjemu sercu posvečena. V tem je Belgija vsem katoliškim narodom prekrasen izgled postala.

Katoliški Belgijci vojskujejo se razun tega že 72 let, t. j. odkar je postala dežela zopet neodvisna od Nizozemske države, zelo hlabro in stanovitno zoper najhujšo in največjo ločina tega soletja, zoper liberalizem, kterege podpira v tej deželi bolj kakor drugje prostozidarstvo. V tem boju dajejo nam izgled jednote in vstrajnosti večkrat v celo neprenašljivih razmerah. in ta boj pred nekaj leti s poplno zmago dokončali. Belgija je sedaj edina evropska dežela, ktera se sme ponašati s pravo katoliško vlado.

Vendar so v sedanjem trenutku belgijski katoliki zopet v nevarnem položaju, in dežela stoji pred zelo imenitnim ukrepom. Njega nasledki so nepopisljivi. Vredba dežele naj bi se namreč popolnoma spremenila ter vstanovila splošnja voljna pravica, seveda omejena s pravico večje ali manjše volitve (das Recht der Viel- oder Mehrwahl), ktera naj se ob enem podeli določenim in zelo mnogoštevilnim razredom državnikov.

Tudi od socijalistov preti nevarnost. Njih voditelji v Belgiji zelo delujejo ter nahajajo pri množici delavcev, žal, da le prelahak pristop. Temu krivi so večjidel delodajalci, katerim manjka večkrat vere ali nje živega spoznanja.

S šestimi milijoni Belgijcev, ki so skoro vsi katoličani in ki delajo cerkveno provincijo s šesterimi škofijami, priporočamo Nizozemsko v molitev. Nizozemska šteje $4\frac{1}{2}$ milijona prebivalcev, med njimi $1\frac{1}{2}$ milijon katolikov pod enim nadškofom in 4 škofi. Pij IX je to hierarhijo l. 1853 zopet vstanovil.

„Kar tiče Nizozemce, pisal je že pred več ko 40 leti sloveči cerkveni zgodovinar Rohrbacher, dajejo nam nje katoliki vzgled, ki je jedin v zgodovini. Po 300letnem zatiranju mislili so najti jih le še v majhnem številu in bolj s kupčijskimi kot verskimi zadevami se baveče. Kar neprevidoma presenečijo Evropo ne le s svojo množico, temveč tudi s svojo gorečnostjo za čast božjo in cerkveno. Čast tem junakom!“

„Manj vznemirjena kot Anglija,“ pravi drugi pisatelj, „začela se je gibati tudi krivoverska Nizozemska, ko je videla l. 1853, da se kat hierarhija v sredi nje zopet oživlja; vendar terpelo je to prese-nečenje le malo časa. Na tem starem, zopet z nova oživelem deblu škofovstva začel se je katolicizem krepkeje razvijati. Pozvedeli smo od belgijskega škofa, ki se je od popotvanja po Nizozemskem vračal, čudeže, katerih priča je on bil v novooživeli cerkvi sv. Willibrorda in sv. Bonifacija.“

Ti čudeži do današnjega dné niso ponehali; številke nam to kažejo. Nizozemski katoličani odli-kujejo se z najbogatejšimi darili Petrovega novca, s svojimi darili za razširjanje vere; do l. 1870 pošiljali so svoje junaške sinove v obilici k papeškim vo-jakom, zvavom; pošiljajo še dandanes svoje misijo-narje v najbolj oddaljene kraje sveta, med tem ko cvete doma katoliško življenje in katoliška veda.

Ne smemo pa pozabiti, da ima prostozidarstvo na Nizozemskem še večjo moč, kot v Belgiji. Ta moč meri s svojimi brezbožnimi šolskimi postavami posebno na spridenje mladine.

Molimo torej k Sercu Jezusovemu za katoličane Nizozemske in Belgijske za povišanje one gorečnosti, one darežljive jednote, one plemenite bojevitosti, ki vodi k zmagi.

b) Posebni nameni.

9. **S. Dionizij.** Francosko. Duhovna in telesna stanovitnost v poklicu. Dobitev kerščanskih služb. Odvernjenje hudih po-lujšanj.

10. **S. Frančišk Borgljan.** Družba Jezusova. Dušna pleme-nitost rojstveni plemenitosti. Hude družbinske skerbi. Ohranje-nje oči.

11. **S. Placidija.** Obvarovanje pred neprevideno smertjo, ognjem in drugim nezgodam. Zakonske zadeve.

12. **Zvel. Kamil in tovariši.** Azijanski misijoni. Otevanje mladine brez varstva po mestih. Zelo nesrečne soproge.

13. **S. Koluman.** Domači misijoni. Vestno posvečevanje že-ninskega in nevestnega stanú. Težavnosti v deviških zvezah.

14. **S. Kalist.** Bolni cerkveni knezi. Odvrčanje svetnega duha v redovnih hišah in kerščanskih družinah. Otenje premo-ženja, ki je v nevarnosti.

15. Obletnica posvečenja vsih cerkvá. **S. Terezija.** Vstanova polnega nedeljskega počitka in posvečenja. Pospeševatelji molit-venega apostoljstva. Višji dekliske šole.

16. **S. Heriburga.** Dar, otroke odgojati v božjem strahu. Vstanovljanje kerščanskih delavskih družb. Zmešani.

17. **S. Hedviga.** Polonija in Šlezija. Duh sesterske ljubezni in edinosti, ponižnosti in pokorščine v nekterih ženskih redovih.

18. **S. Lukež evangelist.** Matniki in obhajanci. Djanje misijonov in katoliških družb na severnem Českem. Umetniške družbe.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Zaveržen človek, huda nadlega in terlica drugim, za spreodernjenje. — Pomoč N. lj. Gospé rožnovenske zoper notranje težave. — Za zdravje. — Za pomoč pri očeh. — Mladeneč za srečno izvolitev stanú.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Vesel dan je bil preteklo sredo, ker bil je god presvitlega cesarja in vsa šolska mladina z učiteljstvom in ljudstvom vred je napolnovala cerkve perve ure. ob 10ih so mil. g. Leonard Klofutar, ker prevzvišeni gospod knez in škof se niso še vernili s toplic, v pričo vradnij, med veliko azistenco opravili pontifikalno sv. mašo.

Vesel dan zraven tega je bil v cerkvi čč. oo. Fračiškanov, kjer so preslavliali ob enem tudi redovnega patrona sv. Frančiška Serafinskega s cerkvenimi opravili. Silo vernikov je bilo pri Božji mizi in cerkev celi dan napolnovana s pobožnim ljudstvom.

Vesel dan je bil cesarjev god tudi za naše mladenče „dijaške mize“, in to prvič, ker ravno ta dan nam je po blagr. g. Niko-Lenčeku iz Škofje Loke došla že poprej napovedana dedščina 50 gl. za naše dijake od preblazega pokojnega g. župnika Fr. Dolinarja na Trati, izplačana od glavnega dediča Jurija Dolinarja; in drugič od slavne c. kr. deželne sodnije v Ljubljani došlo nam je naznanilo, da se je preblagi pokojni tergovec in posestnik Jožef Bernard v Ljubljani v svoji oporoki spomnil tudi naših ubožnih dijakov ter za našo dijaško mizo volil 100 gl., kar mu ljubi Bog v večnosti plačuj z vso obilnostjo! Tretjič, ravno ta dan še nekaj družih darov, na pr. (pošta Logatec): Štirje Rovtarji 4 krone s pripisom:

Svitlo krono dajmo le
Za „dijaško mizo“,
Bog povernil bode vse:
Nam je vselej blizo.

Res, ta darček naj velja
Tém, ki so sirote,
Saj ne bodo zabili
Nikdar te dobrote!

Vsak po svojih daj močeh,
Kakor že premore;
V Božjih bode to očeh
Vreden sad pokore.

A. K. S.

Tudi še ta dan M. J. 3 gl.

Da bode ta reč bolj jasna, naj pove dijaški „financminister“, da za teh malo dni septembra, odkar so se zopet šole pričele, je od 150 mladenčev plačal v ljudski kuhinji 87 gl., z vsem skupaj pa okoli 100 gl. Iz tega je očitno, kako mala je pomoč pri tolikem številu in kako je želeli, da bi se mnogim

kaj povišalo, ako bi bilo mogoče; toda ni vsak dan cesarjev god. Terno se pa zanašamo, da nas dobri prijatelji tudi nadalje ne bodo zapustili. Vsi Sv. nikov in vsih vernih duš dan bo sv. maša za dobrotnike.

Poterdilo. Čast mi je, Vam poterditi, da sem 23. t. m. z najserčnišo hvaležnostjo prejel 238 gl. misijonskih denarjev. (Med temi je 55 gl. za Kumamoto na Japonskem za mis. M. Corre, nekaj za Kitajsko i. t. d., 142 gl. sploh pa za razširjanje svete vere.)

V Solnogradu, 26. sept. 1893.

Blaž Holaus,
stoljni skolastik.

Mnogi verjamejo judom, ki so Jezusa umorili in ga s svojimi spisi še vedno iščejo umoriti; taki slaboverci ali brezverci naj se potrudijo in berejo spis „Sv. R. Telo in Iurški čudeži“ v današnji štev. „Zg. Dan.“

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Blaga dobrotnica U. F. dve prvi kroni. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld. — Č. g. župnik J. Sternad 2 gld. — Iz Žužemberga 5 gld. — Nektore dobre serca 1 krono in 50 kr. — Č. g. M. Poljak 2 gld. — „Eden nekdanjih“ 1 gld. 50 kr. — Neka dobrotnica 4 krone. — M. S. 5 gld. s pristavkom: „Mnogo izvrstnih dijakov, a mnogo — če ne stotakov, vsaj desetakov i petakov Bog daj v. popečitelju!“

Kako naj se prepri poravnajo.

Peter in Pavel sta bila dobra sosed, lepo v miru sta živela. Kar se vname prepri zavoljo Petrovega psa. Ukradel je namreč klobaso pri Pavlovih. Pavlov sin — očeta ni bilo doma — v jezi ustrelil psa. Petrovi so zavoljo tega razžaljeni. Obojni se pikajo z zbadljivimi besedami. Kmalu pa pride sosed Pavel domú. Ko zvê, kaj se je zgodilo okrega svojega sina, potem gre k sosedu Petru, položi desetak na mizo in pravi: Nikar se ne prepirajmo, v zadostilo za sinovo nepremišljenost plačam jaz 10 gld. za dijaško kuhinjo in s tem bodi stvar poravnana. Peter prikima ter odverne: Ker ste Vi ustreljenega psa tako dobro plačali, tudi jaz nočem zaostajati, jaz bom desetaku priložil petak ter oboje poslal g. financ-ministru, morebiti je kaj v zadregi z denarjem. Oba sosed sta bila s tem zadovoljna. Petrovi in Pavlovi so zdaj še bolj prijatelji kakor poprej. Tako poravnavajte prepri. — Pristavek: Ministra ste spravili v skušnjava, da bi utegnili želeli, naj bi bilo več tacih preprirov, — ali saj tacih poravnáv, če tudi preprirov ne! Vr.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Suhorije pri Košani 2 gl. 30 kr. — Iz Razdertega 12 gl. 35 kr. — Iz Šempetra pri Novem mestu 22 gld. — Iz Brusnic 14 gl. — Gg. bogoslovci v Ljubljani 10 gl. 10 kr. — Iz Planine pri Rakeku 15 gl. 15 kr. — Iz Podzemlja 13 gl. — Iz Ternovega v Ljubljani 38 gl. 40 kr. — Z Lušin 13 gl. — S Podgrada 19 gl. — Iz Fare pri Kostelu 13 gl. — S Trate 40 gl. — Z Goč 17 gl. — Frančiška Pucigar 1 gl. — Z Gorjan zopet 6 gl. — Iz Srednje vasi Bohinjske zopet 1 gl. 40 kr. — S Planine nad Semišem 5 gl. 48 kr. — Iz Logatca 22 gl. 40 kr. — Z Nove Oselice zopet 3 gl. — Iz Leš 5 gl. — Iz Čermošnjic 12 gl. — Iz Soteske 15 gl.

Za kelih, ki se napravlja za novo cerkev na Brezji. »Kri Kristusova zveličaj me!« 5 gl. — Op. Kelih, ki smo ga že omenili pred nekaj časom, je že naročen in če bo več darov prihajalo, lepši bode; z'asti je želja, da bi bila kupa zlata, kelih tehten, ravno se bo po darovih. Želeli je, da bi bila ta presveta posoda res krasna, vredna najsvetejšega namena.

Za razširjanje sv. vere: Č. g. župn. Jan. Tavčar 15 gld. — M. J. 20 gld.

Za Marijanišče: Preč. g. kn. dr. Mat. Leben 10 gld. — Blag. gospa Ana Hofbauer 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Neka dobrotnica 5 gld.

Za razne potrebe: Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld. — Iz Žužemberga 9 gld.

Za sv. Očeta: Iz Žužemberga 36 gld.

Za redovnice v Carigradu: Č. g. vikar K. Čigon 5 gld.